

KIS NAP

VÉGELADÁS. (Lásd a 143. l.)

VI. kötet.

9. sz. — 1873.

5 bácsi.

A GAZDAG MOLNÁR ARANYAI.

(Folytatás.)

IMRE hallgatózott s észrevette, hogy apja alszik. Gyorsan föl-ugrott ágyából, felöltözött s nesztelenül kiosont a szobából s nehogy az ajtót nyitva hagyja, a konyha ablakán át ugrott ki a szabadba. Kint még mindig sivitott a szél és csapkodta a fagyos havat; Imre azonban ezzel most nem törődött s gyors léptekkel igyekezett egyenesen a mezőkön át a malom felé.

Kezdetben minden jól ment, de csakhamar oly helyekre jutott, hol a szél ölnyi magasságra hordta össze a havat, úgy hogy a kis fiu majdnem egészen belemerült; nagy erőfeszítésébe került, míg ismét ki-kivergődött, és megtalálta a helyes irányt a sötét, néma éjben. Egymaga tévelygett a puszta mezőkön s habár a hó fénye annyira világított is, hogy látta, erdőben vagy sik mezőn van-e, mégis nem sokára aggódni kezdett, valjon jó irányban halad-e s nem lett volna-e jobb a rendes uton menni, habár ez kissé hosszabb. De terve sokkal erősebben sarkalta, hogysem csüggedni tudott volna; ment tehát szaporán előre s csak midőn az erdőbe ért, akkor kezdett ismét nyugtalankodni. Itt sötét volt, nagyon lassan jutott előre s most már a miatt is félni kezdett, valjon idején érkezik a malomhoz? Késő van . . . a molnár már talán alszik s ekkor talán be sem bocsátják és a gazdag zsuigori még meg is haragszik, ha fölverik álmából. Azonban mindezen kétsé-

geken is győzött szilárd elhatározása. Csöndes imában fölfohászzkodott istenhez és folytatta utját; néha-néha összerzezzent s ijedten megállt, midőn a szél egy-egy galyat letört s ez recsegve ropogva földre esett; de a pillanatnyi ijedtségután Imre ismét összeszedte bátorságát s végre kijutott az erdőből.

A szélvihar kissé csöndesült, a csillagok fényesen ragyogtak a mennyboltozaton s Imre kettőzött erővel sietett, míg egyszerre a toronyóra kongása üté meg füleit. Ennek nagyon megörült, mert tudta, hogy a malom közel fekszik egy kis városkához, még pedig ezen az oldalon. És csakugyan, alig néhány száz lépessel tovább már megpillantotta a malmot, melynek egyik ablakából még gyertyafény sugárzott. Ez valóságos reménysugár volt a jó fiu számára mert a molnár még e szerint ébren volt s most csak azon törte Imrike a fejét, miként találja meg a helyes szavakat a köszivü nagybátya meglágyítására. A csikorgó, szélvésztes téli éj nem volt kegyetlenebb, mint a gazdag molnár szive. De Imre nem veszté bátorságát s biztos léptekkel közeledett a malom felé.

Mikor egészen közel ért a malomhoz, bent a nagy komondor dühösen ugatni kezdett s Imre kissé megszeppent, mert ismerte az óriási mérges kutyát, mely bizony könnyen lehuzza lábáról, ha szabadon van. E félelmét is legyőzte azonban s egészen a kapuhoz lépett, midőn ama gyertyafény az ablakból eltűnt. Ez legjobban megrémíté Imrét, mert ha már mindenki lefeküdt, akkor

ő hiába jött oly messziről. Kétségbeesetten döngette tehát a kaput és kiáltozó: nyissák ki! nyissák ki! Aztán aggodalmasan hallgatózott, mozdul-e bent valaki.

A gazdag molnár pedig ez este éppen azzal foglalkozott, hogy egy nagy csomó aranyat gondosan megolvasgatott s aztán szépen tekercsbe rakosgatott. Ezt csak késő este szerette véghezvinni, mikor már mindenki aludt a házában s nem kellett félnie, hogy valaki meglesi. Éppen elkészült e kedves munkájával, betette aranyait a szekrénybe s eloltván a gyertyát, le akart feküdni. midőn a komondor ugatása figyelmeztette, hogy valaki közeledik, nem sokára pedig meghallotta Imre kiáltozását. Botot vett tehát kezébe s kiment a kapuboz.

„Mi az? Ki van itt?” kérde a molnár.

„Ah, hála istennek, hogy kedves bácsi meghallotta szavamat s így még beszélhetünk,” szolt Imre örömmel.

„Ki vagy te? mit akarsz ily késő e helyen?” szolt a molnár csodálkozva, mialatt a kaput kinyitotta.

„Én vagyok, kedves bácsi, én Imre . . . hiszen ismer . . .!”

A molnár megismerte Imrét s most még inkább csodálkozott; mit akarhat e kis fiu nála? Imrike azonban nem hagyta sokáig kétségben, hanem mondá:

„Oh, kedves bácsi, én kérni jöttem valamit, igen nagy dolgot, de kedves bácsi, megteheti, ha akarja. Édes apám sok pénzzel adósa s nem tud fizetni, holnap el akarják venni házacskáját . . . Oh legyen irgalmas, kedves bácsi. . . atyám nem tudja, hogy itt vagyok . . . kérni jöttem, ne vegye el kis házikónkat . . .

várjon néhány hétig, apám bizonyosan megfizeti azt a pénzt . . .”

A gazdag molnár hamarjában szólni sem tudott bámulatában, Imrike pedig térdre rogyva kérte tovább:

„Kedves, jó nagybácsi! Isten százszorosan megáldja, ha könyörül kedves apámon . . . ne bántsa szegényt . . . én is dolgozni fogok s talán nem sokára már meg tudjuk fizetni, a mivel adósok vagyunk.”

A kö is meglágyult volna e szavakra. midőn a szegény kis fiúcska, ott a hóban térdelve, a hidegtől remegő ajakkal, sirva elmondá, mialatt a csikorgó fagytól egész teste reszketett, mert hiszen egy óránál tovább tévelygett a kegyetlen téli éjben, csakhogy ide jusson s atyjáért könyörögjön. De atyjának igaza volt, — a molnár szive keményebb volt, mint a kö. Durván ráförmedt Imrere:

„Ugyan ne pityeregj itt hiába, hanem takarodjál haza. Mit törődöm én a te apáddal! Vissza akarom kapni pénzemet s aztán vége. Már elég sokáig vártam s ha holnap reggel nem fizet apád, dobra kerül a háza és minden butora, — — még így is károm lesz, mert az egész pereputy nem ér annyit, a mennyi az én követelésem.”

Szegény Imre sápadva hallá e szavakat s nem tudta, álmodik vagy igazán nagybátyja szavait hallja-e? Ennyire nem szívtelen ember lehet . . . de mégis, hiszen ott áll még a kérlelhetlen molnár és tovább beszél:

„És most takarodjál innen s máskor ne háborgass éjnek idején, haszontalan fattyu! Azt hiszi apád, hogy én

afféle tökfejű szamár vagyok, kit ilyen fogással rá lehet szedni? Mondd meg apádnak, hogy hiába küldött hozzám téged, az ilyen komédia nem használ semmit.“

Imrike könnyelt szemekkel szólni akart, de a molnár mérgesen rárivalt: „Takarodjál haza, mondom! Mindjárt rád eresztem a kutyát, ha még sokáig itt pityeregsz.“

A CZIRKUS TÜNDÉREI. (Lásd a 135. l.)

Ezzel hátat fordított, bement s maga után becsukta az ajtót; a kutya pedig, mely néma volt, míg gazdáját látta, most ismét dühösen ugatni kezdett.

Szegény Imrike kábultan állt ott

s néhány perczig eszmélni is alig tudott; nem bírta elhinni, hogy könnyörgésének ez legyen eredménye, hogy szép reményei ily hamar és ily teljesen megsemmisülhettek. A kutya vad ugatása ijeszté

(Folytatása a 134. lapon.)

„KISZORONGTAK AZ AJTÓN, MINT EGY NAGY LAVINA . . .“ (Lásd a 135. l.)

(Folytatás a 132. laphoz.)

föl kétségbeesett gondolataiból s most már csak arra kellett gondolnia, hogy mentül előbb hazajusson.

Hanem most már nem érezte magát olyan erősnek, mint mikor idejött. A remény, hogy talán megmentheti apját, kétszeres erőt adott a gyöngé fiúnak; de most, midőn mindent veszve látott, csüggedés szállta meg s érezni kezdte, mily terhes és veszedelmes utra vállalkozott. Szeretett volna nem is mozdulni, hanem ott lefeküdni a szívtelen rokon kapuja küszöbén s elaludni ott, — örökre.

A gondolat, hogy apja szomorkodnék, ha reggel nem találná otthon, végre kissé visszaadta erejét s lassan megindult hazafelé. De már igazán csak lassan, kinosan tudott előre hatolni a mély hóban; keze-lába megmerevedett s midőn egy árokhoz ért, melyen át kellett volna ugornia, ereje elhagyta s beleesett az árokba. És amint elterült a hóban, sajátságos zsibbadás lepte meg minden tagját, . . . álom nehezedett szemeire s bár erőlködött, nem tudott fölállani. Eleinte oly furcsán, majdnem jól esett e nyugalom, aztán kezdett elszenderedni s már-már teljesen elveszté eszméletét, midőn egyszerre egészen közelről puskalövés durranása hangzott, s ugyanazon pillanatban egy ember bukott le az árokba, éppen Imrére.

Imre fölébredt s ijedtében összeszedve minden erejét, fölugrott és halotta, hogy nem igen messziről többen kiabálják :

„Tolvaj! Rabló! Meg kell fogni!”

Egy pillanat alatt megértette Imre az egészet: az az ember, ki futása közben az árokba bukott, tolvaj, meg kell fogni. Nem is habozott tehát, hanem az idegent, ki éppen már ki akart kapaszkodni az árokból, nyakon ragadta s rákiáltott:

„Ohó! Megállj! Te tolvaj vagy!”

„Ereszsz el! Ereszsz, ha mondom!” kiáltá a szökevény.

E hang oly ismerősnek tűnt föl Imre előtt . . . arczába nézett a tolvajnak s meglepetten kiáltott föl:

„Berti!”

Csakugyan ő volt, a gazdag molnár fia.

(Folyt. következik.)

MONABUSO ÉS A SZARVAS.

MONABUSO, egy indian vadász szarvast lőtt, de nem tudta, melyik részét vágja le először, hogy megsüsse.

„Ha fején, kezdem, nevetni fognak az emberek, hogy az orrán kezdem; ha az oldalán kezdem, nevetnek, hogy a közepén kezdem, ha pedig hátulról kezdem, szintén nevetnek, hogy a farkán kezdem.”

Igy töprengett s végre azt gondolta, hogy legjobb lesz, ha sátrába vonul és alaposan meggondolja a dolgot. Meg is tette, de mikor végre gondolt valamit és visszatért, a farkasok már megették a szarvast.

A ki sokat töprenkedik, hogy kezdjen valami jóhoz, gyakran elszalasztja egészen.

A CZIRKUS TÜNDÉREL.

(Képpel a 132. lapon.)

VÁROVÁROK jöttek a kis városba s a Beregi családnál addig kértek, rimázkodtak a gyerekek, míg végre egy este elvitték őket az előadásra. Épen vége volt az előadásnak s a nép tolakodva ment kifelé, közte a mi családunk is, elől a nagyapa, a nagymama, aztán a mama és nagy öt gyermek, végre Zsuzsi, a szolgáló, egy nagy kosárral, melyben almát, süteményt vittek volt magukkal, hogy a hosszú előadás alatt legyen mit harapni is, ha épen megéheznének. A mint tehát kiszorogtak az ajtón, mint egy nagy lavina (Lásd a képet a 132. lapon.) meglátszott minden arczon a boldogság s az elégedettség a látottak fölött. Természetes, hogy a beszéd is az előadásról folyt s Teréz épen most mondá:

„Ah, nagymama, minden bábumat odaadnám, ha úgy tudnék a ló hátán lebegni, mint az a kis Ella kisasszony. Ah, mily szép volt!”

„Hát az a kis fiú, Lorenzo urfi, aki két lovon állt egyszerre!” szólt Linka, s mig a lovak javában nyargaltak, ő még a kis leányt is tartotta. (Lásd a képet a 132. lapon.) Szinte félttem, hogy leesnek, de nem történt semmi baj, olyan ügyesek!”

„Ah, azok igazi tündérek!” szólt Tercsike.

„Azok bizony!”

„Oh, mi ez a bohócához képest, ki oly nagyszerű bukfeneczeket hányt,” szólt Károly. „Már én is csak tudok bukfeneczet hányani, legjobban az egész iskolában, de ilyenről még nem is álmodtam.”

„És milyen szép aranyos ruhájok voltak! Mily boldogok lehetnek!” sohajtá Linka s a többi gyerekek vele sohajtottak.

Ezalatt lejutottak a lépcsőn s egy sötétes folyosón haladtak végig. Egyszerre éles, rikácsoló hangot hallottak s látták, hogy egy öreg asszony szidja és kegyetlenül veri épen azt a két tündért, kiről előbb beszélgettek.

„Micsoda, ti enni akartok?” mondá. „Nem kaptok semmit; jól tudjátok, hogy mikor roszul végzitek dolgotokat, verés a vacsorátok!”

E szavak nagyon világosan megmagyaráztak mindent. . . . Tercsike, meg Linka és Károly látták, hogy az a két tündér, kiket úgy irigyeltek, két éhes szegény gyermek! Rögtön vége lett az irigységnek s inkább sajnálni kezdték szegényeket. A nagyapa pedig ezalatt odament az öreg asszonyhoz és inté, ne verje a gyermekeket.

„Mi köze hozzá?” felelt az asszony. „Ezek a semmirevalók ma nem akartak az abroncson átugrálni; azt hazudják, hogy elszédültek a lovaglásban; az igazgató pedig büntetésül csak felét fizette a rendes díjnak. Most hát nem kapnak vacsorát.”

„És mennyi hiányzik a rendes fizetéshez?” kérdé a nagyapa.

„Egy egész forint.”

„Itt a forint,” szólt a nagyapa s odaadta. „De azt mondom, hogy ne bántsa többé szegényeket, hanem adjon nekik becsületes vacsorát.”

A pénz láttára az öreg asszony nyájasan vigyorgott, a két szegény gyermek pedig hálás tekintettel mondott köszönetet a jó öreg urnak.

Tercsike, meg Linka és a többi testvérek pedig, mikor haza értek, nem irigyelték többé azokat a czirkuszbeli tündéreket, hanem így sohajtottak: „szegény, szerencsétlen gyermekek!”

RÉGI IDŐKBŐL.

EDVES mama! Nézze csak, milyen furcsa az . . . az iskolában van egy leányka, Bón-nak hívják s nevét úgy írja, hogy Beaune.“

„Bizonyosan francia eredetű.“

„Dehogy! Azt mondja, hogy a papja Németországból jött ide, s nagyapja és ükapja is már ott laktak.“

„Ugy hát alkalmasint a protestánsok üldözése idejében vándoroltak oda Franciaországból.“

„Mi volt az, kedves mama?“

A mama ezután elbeszélte, hogy régen, több száz esztendő előtt az emberek különböző vallásokra szakadtak s az új vallásukat, protestánsokat, sok helyen üldözni kezdték. Így volt Fran-

cziaor
rály,
az új
mind
éjenk
gyűlt
szeri
De i
prote
orszá
ták
rek

világ
nek,
üldö
form
szab
retj
vet

cziaországban is, hogy egy hatalmas király, XIV. Lajos, nem akarta megtűrni az új vallás híveit. Üldözte tehát őket minden módon, úgy hogy szegények éjenként az erdőkben, barlangokban gyűltek össze, hogy a maguk módja szerint tiszteljék Istent (Lásd a képet a 136 l.) De ide is követték üldözőik s végre a protestánsok nagy része kivándorolt más országokba, hol nagyon szívesen fogadták őket, mert szorgalmas, szelid emberek voltak.

„Most már,“ végzé a mama, „fölvilágosultabbak az emberek s hála Istennek, elmúlt azon kor, melyben egymást üldözték csupán a miatt, mert nem egyformán imádták Istent. Most mindenki szabadon vallhatja hitét s tiszteljük szeretjük egymást, akármily vallást követünk.“

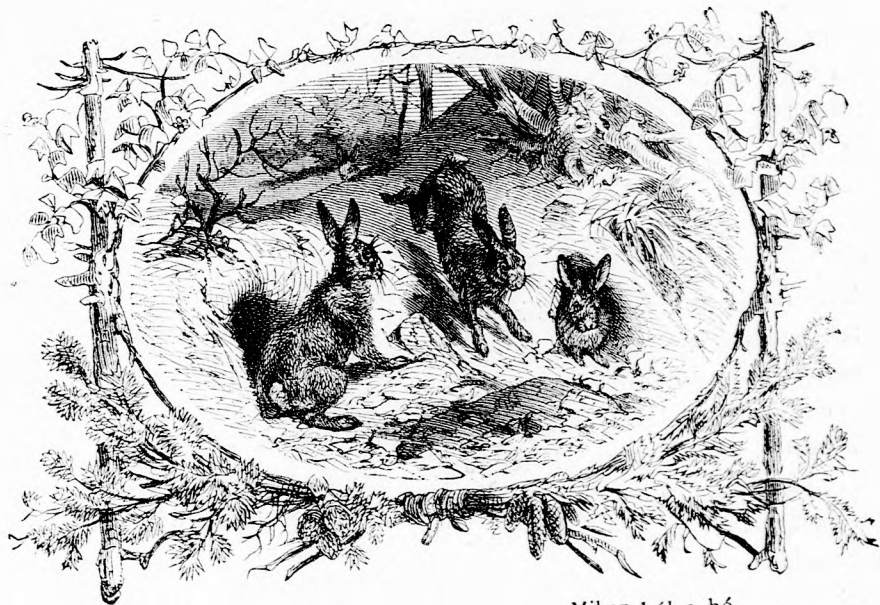
H Ó,

(Képpel a 139. lapon.)

Hó, hó, hó,
Ó te kedves hó!
Hópihe a tél virágja
Szedjük sebesen?
És kötözzünk bokrétába —
Lapda képiben.

K I S N Y U L A K.

NYUL, nyul, nyul,
Tapsifüles nyul
Addig van jó kedved a míg
Hó nem húl.

Mikor húl a hó
Zendül nagy ha hó!
Hajrá Szellő, hopp utána
Nyulpecsenyét eszünk máma!

SZENT PÉTER
és a
GAZDAG EMBER.

— Mese. —

E GYSZER valamikor történt, hogy egy igen gazdag ember és egy igen szegény ember épen ugyanazon órában haltak meg. Itt a földön nem sok dolguk volt egymással, alig ismerték egymást, de azon a hosszú uton, föl a magas egekbe egymás mellé jutottak s csöndeskén ballagtak előre.

Minél előbbre haladtak azonban, annál meredekebb lett az út s a gazdag ember, ki életében szokva volt mindig kocsiban járni, szörnyű keservesnek találta ezt a kapaszkodást s alig tudott már előre jutni. A szegény ember ellenben, ki szokva volt mindenféle fáradalomhoz, könnyen előre jutott, nem sokára messze elhagyta uti társát és jóval előbb érkezett a menyország kapujához. De mikor odaért, félénken megállt s nem mert az ajtón kopogni.

„Bizony jobb lesz, ha bevárom a gazdag embert . . . az talán fog merni kopogni!”

Jó hosszú idő múlva végre lihegve és fáradtan megérkezett a gazdag ember s midőn az ajtót csukva találta, mindjárt nekiment s öklével hatalmasan kezdte dőngetni. Erre szent Péter, a menyország kapusa, hamar odarohant és kinyitotta az ajtót. Midőn a két idegent, megpillantá, így szólt a gazdag emberhez:

„Bizonyosan te ütöttél oly nagy zajt, te dörömböltél annyira a kapun.

Pedig bizony mondom neked, nem szabad oly nagyon hetvenkedned, mert semmi különös okosat sem hallottunk ide föl a te földi életedről.”

A gazdag ember e szavak hallatára ugyancsak elvesztette bátorságát; de szent Péter nem törődött többé vele, hanem a szegény emberhez fordulva, mondá:

„Rólad sok jót hallottunk, nincs okod félni. — No, jöjjetek be mindketten ide az előcsarnokba, a többit majd meglátjuk.”

Beléptek, de még nem a mennyországba, hanem csak egy nagy csarnokba, melybe sok ajtó nyílt; de ezek most mind csukva valának.

„Pihenjeteek kissé s várjatok míg visszatérek,” szölt ismét szent Péter. „De jól használjátok föl az időt, mert ez alatt kell meggondolnotok, hogy és miképen kívántok itt elhelyezkedni. A ki mit kíván, azt kapja. Tehát jól gondoljátok meg s ha visszatérek, mondjátok el őszintén, mit kívántok: el ne feledjeteek semmit, mert azután már késő lesz.”

Ezzel távozott. Nem sokára visszatért és kérdezé, meggondolták-e már, mire volna leginkább kívánságuk? mit akarnak tenni, hogyan akarnak ellenni itt örökön örökké?

Alig kérdé ezt, a gazdag ember fölugrott s elmondá, hogy neki egy fényes, aranyos kastély kell, a milyen a leghatalmasabb császárnak sincs, aztán pedig pompás étel, reggel csokoládé, ebédre pulkapecsenye, turós rétes, kolbász, friss czipó és tokaji bor,

estére pedig mindig valami más. Aztán kell egy kényelmes karszék, egy jó meleg zöld bársony hálóköntös és végre minden reggel a legújabb hirlap, hogy tudja, mi történik a világon.

Szent Péter sokáig hallgatott, szánakozva nézett réa s végre megszólalt:

„Egyebet semmit sem kívánsz?”

„De igen, még valamit!” szolt gyorsan a gazdag ember. „Egy nagy szekrényben legyen arany és ezüst pénz, de sok, nagyon sok, hogy meg se lehet sen olvasni.”

„Meglesz minden,” szolt Péter. „Most hát jöjj velem.”

Ezzel kinyitott egy ajtót s bevezette a gazdag embert pompás, aranyos kastélyba, melyben minden épen úgy volt, a mint ő magának óhajtotta. Péter megmutogatott

mindent, aztán kiment és becsukta az ajtót. A gazdag ember pedig felölté a bársony hálóköntöst, leült a kényelmes karszékbe, evett, ivott, elolvasta a hirlapot s mindennap olvasta a szekrényben az aranyokat. — —

Igy mult egy esztendő, aztán a második, harmadik, aztán tiz, husz, ötven és száz esztendő és újból száz esztendő, — ami pedig annyi sincs az örökkévalóságban, mint nekünk egy másodperc, — és ekkor a gazdag ember már

úgy beleunt és belefáradt pompás életébe, hogy már alig állhatta.

„Ezek az ételek napról napra rosszabbak, már meg sem lehet enni!” mondogatá.

Pedig ez nem volt igaz! minden épen olyan jó volt, mint kezdetben, csak ő unta meg.

„Ezt a hirlapot sem tudom már olvasni, — nem érdekel ami benne van. Mit bánom én mit csinálnak ott lenn a földön! Rokonaim, ismerőseim rég meghaltak, a kik most élnek, azokat nem ismerem

s amit cselekesznek, annak felét nem értem, másik fele meg nem érdekel.”

Ezzel elhallgatott, nagyot ásított s ismét szörnyen unatkozott; aztán ismét újból kezdé a panaszt:

„Hát ennek a sok pénznek,

aranynak, ezüstnek mi hasznát veszem? Mire való is ez nekem? Hissen itt nem vásárolhatok semmit, nincs is szükségem semmire. Hogy is lehettem olyan ostoba, hogy ezt kívántam!”

Az ablakhoz ment és kitekintett, — de hiába. Bent a palotában ragyogó világosság volt ugyan, de kint koromsötétség uralkodott, örökös éjszaka, melyre soha sem következett nappal. Becsapta az ablakot s visszaült karszékébe és mélyen eiszomorodott. Mindennap kitekintett

H Ó. (Lásd a 137. l.)

néhányszor, — de mindig hiába s élete is napról napra örökké egyformán telt le.

De midőn az első ezer esztendő lefolyt, egyszerre zörgött a lakat, az ajtó megnyílt s belépett Szent Péter.

„No's, hogy tetszik itt?“ kérdé.

„Még kérdezed!“ felelt a gazdag ember keserűen. „Hogy tetszik? Sehogyszem tetszik, ezt tovább ki nem állhatom. Gyönyörű ez a ti mennyországotok, mondhatom! Hisz ez nyomoruság, nem mennyei üdvösség.“

Péter csodálkozva nézett reá s aztán szólt:

„Te bizony talán nem is tudod, hol vagy; azt hiszed, hogy a mennyországban vagy? Ez bizony nem a mennyország, ez a pokol. Te a poklot kívántad magadnak.“

„Ez a pokol!“ kiáltá a gazdag ember rémülten.

„De hát hol vannak az ördögök?“

„Oh, te azt hiszed, hogy a bűnösöket még mindig nyárson sütik és szurokban főzik, mint hajdan? Ez most már nem divat, — hanem a büntetés azért nem kevésbé sulyos. Idővel majd tapasztalni fogod.“

A szegény gazdag ember borzadva térdre rogyott s zokogva tördelé kezeit. Péter pedig csöndesen távozott és ismét becsukta az ajtót.

És ismét elmúlt száz esztendő, meg újra száz és száz s a gazdag ember ott volt egymagában a pompás aranyos palotában; irtóztató volt gyötrelme e végtelen századok alatt s már nem bánta volna, ha akár szurokba főznék, csak e szörnyű, fényes pokolból szabadulhatna. Mikor a második ezer év lejárt, Péter ismét belépett.

„Ah, mily jó, hogy eljöttél!“ sohajta a gazdag ember. „Ugy vágyakoztam utánad, oly sokat szomorkodtam!

Mondd, így maradtok itt örökké? És meddig tart az örökkévalóság?“

„Ha százezer és ismét százezer esztendő mult, még akkor sem leszünk a kezdetén sem, — vége pedig nincs.“

A gazdag ember e szavakra csüggedten rogyott székébe és keserves zoko-

gásra fakadt. Szent Péter azonban ott állott és titkon olvasta a lehulló könyccseppeket s midőn látta, hogy már annyi van, a mennyiért a jó isten bizonyosan megbocsát, így szólt:

„Jöjj velem, mutatok valamit. Fent a padláson tudok egy kis nyilást, melyen át egy kicsit beláthatni a mennyországba.“

Fölvezette a padlásra s amint ott botorkáltak, egy kis nyiláson ragyogó

HÁLÁTLAN CSACSI. (Lásd a 143. l.)

fénysugár e
ugy hogy
szott övezni

„Ez a
a gazdag e

„Onna
kissé!“

A nyi
volt s a g

kapaszkodv
szemével,

egyszerre
kivánt m
helyecsk
nál és e
aranyos

Ezz
ember e
nézte fo
Keserve

fénysugár esett épen Péter homlokára, úgy hogy ezt fényes lángkoszoru látszott övezni.

„Ez a mennyországból jő!” szolt a gazdag ember reszketve.

„Onnan bizony! No's, nézz ki egy kissé!”

A nyilás azonban igen magasan volt s a gazdag ember csak kinosan kapaszkodva és ágaskodva érhetett oda szemével, — de aztán látta az igazi

mennyországot, látta az Uristent fényes trónusán ülni és uralkodni a mindenség fölött, környezve az angyalok boldog seregétől.

„Oh Istenem, mily szép ez!” szolt a gazdag ember könyezve. „Ilyent a földön képzelni sem tud az ember. De mondd csak, ki az ott az Uristen lábainál. . . ott ül csöndesen . . . olyan ismerős. . .”

„Az ama szegény ember, a kivel

HÁLÁTLAN CSACSI. (Lásd a 143. l.)

egyszerre jöttél föl a földről. Ő nem kívánt magának egyebet, csak egy kis helyecskét az Uristen lába zsámolyánál és ezt megkapta, úgy mint te az aranyos kastélyt.”

Ezzel Péter elment s a gazdag ember ezt észre sem vette, csak nézte, nézte folyton a ragyogó mennyországot. Keservesen esett ugyan lábujjhegyen

állnia, de örömet tette, mert nem birt megválni a csodaszép látványtól.

És midőn ezer esztendő mulva Péter ismét jött, a gazdag ember még mindig ott állt a padlás-nyilásnál. Nem kellett neki többé jó étel, kényelmes karszék, sok aranypénz, — csak nézte, folyton nézte scvárgó és könyes szemekkel a neki tiltott szép mennyorszá-

HAZAFELÉ AZ ISKOLÁBÓL. (Lásd a 143. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal : Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** (ifj. Deutsch Mór) könyv- és könyomdai műintézetében Pesten.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.